

ต้นพังพวยฝรั่งมีชื่อภาษาอังกฤษว่า Periwinkle ส่วนชื่อทางวิทยาศาสตร์ เรียกว่า *Vinca rosea* Linn. จัดอยู่ใน Genus *Pervinca*, *Lochnera* หรือ *Cantharanthus* ก็ได้ เป็นต้นไม้อยู่ในตระกูล Apocynaceae เป็นไม้พุ่ม มีความสูงโดยเฉลี่ย 1 ถึง 2 ฟุต ต้นไม้ชนิดนี้ขึ้นเองได้ง่ายในอากาศแบบศูนย์สูตร และในที่ชื้นทั่ว ๆ ไป และเนื่องจากเป็นต้นไม้ที่ออกดอกตลอดปี จึงนิยมปลูกเป็นไม้ประดับ โดยธรรมชาติ ดอกมีเพียง 2 สี คือสีขาวทั้งดอก และสีชมพูทั้งดอก แต่ปัจจุบันมีการผสมดอกให้ได้สีแตกต่างออกไป คือเป็นดอกสีชมพูตรงกลางเป็นสีแดง หรือดอกสีขาวตรงกลางสีแดง และดอกสีแดงเข้มทั้งดอก ดอกพังพวยฝรั่งมี 5 กลีบ ลักษณะดอกแบนราบ ใบเป็นรูปมน สีเขียวจัด และผิวหน้าใบเป็นมัน

ประโยชน์ทางยาของต้นพังพวยฝรั่งมีมาแต่โบราณ (26) กล่าวคือในประเทศบราซิลใช้ใบแห้งเป็นกระสายแก้โรคตับคืดเปิด เป็นยาขับปากแก้ปวดฟัน และใช้รักษาหรือทำความสะอาดแผลเรื้อรังต่าง ๆ ในปัจจุบันพบว่าสารประกอบอัลคาลอยด์จากต้นพังพวยฝรั่งนี้ใช้เป็น Antibiotic agent แก้นองในแผล และอหิวาตกโรค นอกจากนี้ยังใช้แก้โรคความดันโลหิตต่ำได้ด้วย

ในต่างประเทศได้มีการสกัดสารประกอบ Alkaloids จากต้นพังพวยฝรั่งมากมาย พบว่าเป็นพวก Indole Alkaloids (26) ซึ่งมีประโยชน์ทางการแพทย์ ปัจจุบัน เช่นใช้เป็น Hypoglycemic agent สำหรับลดปริมาณน้ำตาลในเลือด ใช้ลดปริมาณเม็ดเลือดขาว ซึ่งช่วยรักษาโรคมะเร็งในโลหิตได้

เนื่องจากต้นพังพวยฝรั่งมีสารประกอบ Alkaloids ที่ใช้รักษาโรคต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น เป็นพืชที่ปลูกกันมากและหาได้ง่าย และในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับพืชชนิดนี้ จึงศึกษาสารประกอบชนิดอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ในทางการแพทย์ต่อไปก็ได้